

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/85/2016
Identifikačné číslo spisu:	8112243279
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8112243279.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J., bývajúcej v V., zastúpenej advokátom JUDr. Lukášom Kišeľakom, so sídlom v Prešove, Jarková 63, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a. s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, zastúpenej advokátom JUDr. Gabrielom Gulbišom, so sídlom v Košiciach, Moyzesova 38, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13 C 446/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. mája 2014 sp. zn. 21 Co 168/2013, takto

rozhodol:

Návrh žalovanej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. mája 2014 sp. zn. 21 Co 168/2013 v spojení s opravným uznesením z 11. februára 2016 sp. zn. 21 Co 168/2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. mája 2013, č. k. 13 C 446/2012-156 určil, že rozhodcovská doložka nachádzajúca sa v časti XV. bod 3 Všeobecných poistných podmienok pre poistenie zjednávané Prvou Československou poisťovňou Rapid, a. s. zo dňa 21.5.2007, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX, zo dňa 28.4.2008, taktiež nachádzajúca sa v osobitných zmluvných dojednaniach čísla 01/2007 v poistnej zmluve číslo XXXXXXXXXXXX, ktoré sú súčasťou Všeobecných poistných podmienok pre poistenie zjednávané Prvou Československou poisťovňou Rapid, a. s. zo dňa 21.5.2007, je neplatná. Druhým výrokom zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný Arbitrážnym súdom Košice so sídlom Košice, ul. Alžbetina 41, pod sp. zn. 2 C 2099/2012 zo dňa 19.1.2012 a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 406,85 €, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobkyne. Rozhodnutie odôvodnil poukázaním na § 52 ods. 1 a § 53 ods. 1, 4, 5 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Konštatoval, že v danom prípade bola uzatvorená poistná zmluva, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Súčasťou zmluvného dojednania bola tiež rozhodcovská doložka, ktorá nebola individuálne dojednaná, a je preto neprijateľná (neplatná) zmluvná podmienka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. mája 2014 sp. zn. 21 Co 168/2013 v spojení s opravným uznesením z 11. februára 2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, návrh na prerušenie konania zamietol a žalovanej uložil povinnosť uhradiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,46 € na účet jej právneho zástupcu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje neprijateľnú (neplatnú) zmluvnú podmienku dojednanie v spotrebiteľskej zmluve, ktoré je obsiahnuté v štandardnej formulárovej zmluve, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. K námietkam žalovanej uviedol, že žaloba bola podaná v zákonnej 30-dňovej lehote a je z nej zrejmé, čoho a na základe akých skutočností sa žalobkyňa domáha. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním podaným na pošte 14. augusta 2014 žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Uviedla, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a odvolací súd v ňom nereagoval na všetky jej odvolacie námietky, najmä neodôvodnil dostatočne presvedčivo dôsledky nevykonania ňou navrhnutého dôkazu. Súdny nesprávne interpretovali všeobecné poistné podmienky, osobitné zmluvné dojednania, ako aj rozhodcovskú doložku. Podľa jej názoru bola rozhodcovská doložka dojednaná individuálne a formulovaná tak, že poistencovi priznávala aj možnosť neprijatť navrhované zmluvné dojednanie. Súdny aplikovali vnútroštátne normy chrániace spotrebiteľa, mali však aj náležite aplikovať a interpretovať smernicu 93/13/EHS. Podľa jej presvedčenia nemôže súd v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho aj prvoinštančného súdu a zároveň žiadala, aby dovolací súd ešte pred rozhodnutím prerušil dovolacie konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, pretože v tomto konaní sa po prijatí ústavnej sťažnosti žalovanej rozhoduje o porušení jej ústavných práv v konaniach, v ktorých sa rieši dôležitá právna otázka, ktorá bude mať význam aj pre prejednávajúcu vec. V doplnení dovolania žalovaná doplnila a upresnila, že dovolanie podáva aj s poukazom na § 238 ods. 3 O. s. p., pretože odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej zamietol alternatívne odmietol.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Pokiaľ ide o návrh dovolateľky na prerušenie dovolacieho konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, dovolací súd návrh ako nedôvodný zamietol po zistení, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 30. septembra 2014 sp. zn. II. ÚS 382/2013 rozhodol, že základné práva žalovanej podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 171/2011 z 23. júna 2011 a sp. zn. 1 CoE 418/2011 z 8. augusta 2011 a postupom a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012 a sp. zn. 5 Cdo 112/2012 z 22. novembra 2012 porušené neboli, sťažnostiam žalovanej vo zvyšnej časti nevyhoveli.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O. s. p. v znení do 31. decembra 2014 (dovolanie podané 14. augusta 2014).

9. Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smerovalo proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože išlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

10. Vzhľadom k tomu, že žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorým súd prvej inštancie vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. majúcej za následok neplatnosť úverovej zmluvy ako celku, zaoberal sa dovolací súd primárne týmto dôvodom prípustnosti podaného dovolania.

11. Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 O. s. p.). Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia (§ 153 ods. 4 O. s. p.).

12. Ustanovenie § 153 ods. 4 O. s. p. súdu ukladá, aby uviedol vo výroku rozsudku presné znenie podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Výrok určujúci neplatnosť niektorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy ako jej neprijateľnej podmienky by mal opísať znenie podmienky tak, ako je uvedená v zmluve so žalobkyňou, pretože na iný skutkový základ pre takýto výrok niet v zákone opory [viď tiež komentár k tomuto ustanoveniu uvedený v ASPI (automatizovanom systéme právnych informácií)].

13. V zmysle vyššie uvedeného pre založenie prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vyslovujúci neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., zákon výslovne ukladá, aby priamo výroková časť rozsudku súdu prvej inštancie vyslovujúceho neplatnosť zmluvnej podmienky obsahovala doslovné znenie tejto podmienky (viď v § 153 ods. 4 O. s. p. použité slovné spojenie „výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia“). Preto podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc zo zámeru citovaného ustanovenia (zabrániť tomu, aby dodávateľ používal v spotrebiteľských zmluvách neprijateľnú podmienku určenú rozhodnutím súdu), nemôže založiť prípustnosť dovolania ustanovenie § 238 ods. 3 O. s. p., pokiaľ napadnuté rozhodnutie neobsahuje výrok s výslovnou citáciou príslušného neprijateľného ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy. Uvedené právne závery boli aplikované aj v niektorých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď sp. zn. 3 Cdo 27/2011, 3 Cdo 446/2013).

14. V danom prípade sporný článok XV bod 3. Všeobecných poisťných podmienok pre poistenie, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami 28. apríla 2008 č. XXXXXXXXXXXX znie: „Rozhodcovskému konaniu podliehajú všetky spor medzi poisťovňou a poisťníkom, poisteným, oprávnenou osobou alebo ich právnymi nástupcami, najmä :“.

15. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu, znie: „Určuje, že rozhodcovská doložka nachádzajúca sa v časti XV. bod 3 Všeobecných poisťných podmienok pre poistenie zjednávané Prvou Československou poisťovňou Rapid, a. s. zo dňa 21.5.2007, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX, zo dňa 28.4.2008, taktiež nachádzajúca sa v osobitných zmluvných dojednaniach čísla 01/2007 v poisťnej zmluve číslo XXXXXXXXXXXX, ktoré sú súčasťou Všeobecných poisťných podmienok pre poistenie zjednávané Prvou Československou poisťovňou Rapid, a. s. zo dňa 21.5.2007, je neplatná“.

16. Dovolací súd konštatuje, že predmetný výrok rozsudku súdu prvej inštancie: a/ nie je presnou citáciou ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (jeho časti), ktorú súd prvej inštancie považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, b/ zreteľne nezodpovedá všeobecnej povahe sporného článku, ale má individuálny charakter týkajúci sa len prejednávanej veci.

17. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok nemá znaky rozsudku odvolacieho súdu uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p. (viď text tohto ustanovenia nasledujúci po „alebo“). Prípustnosť dovolania žalovanej preto z tohto ustanovenia nevyplyva.

18. Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. bol dovolací súd povinný ex offio posúdiť, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

19. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

20. V súvislosti s procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. dovolateľka namietala, že rozhodnutia súdov sú neodôvodnené, nepreskúmateľné a nemajú požadované náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

21. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa obsahujú vysvetlenie dôvodov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia.

22. Dovolateľka vytýkala súdom aj nevykonanie ňou navrhovaného dokazovania, nesprávne a

nedostatočne zistený skutkový stav veci. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.), a nie strán sporu (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého stranami navrhovaného dôkazu nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie). Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

23. Tzv. iná vada konania namietaná žalobkyňou v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

24. Dovolateľka vo svojom dovolaní tiež namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

25. Na vady konania, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., je dovolací súd povinný prihliadať bez ohľadu na to, či ich dovolateľka uplatnila alebo neuplatnila (viď § 242 ods. 1 O. s. p.).

26. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

27. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalovanej (č. l. 164 spisu) sa písomne vyjadrila žalobkyňa (č. l. 173 spisu), žalovaná (dovolateľka) ale nemala možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd jej toto vyjadrenie žalobkyne nedoručil. Neučinil tak súd prvej inštancie a jeho pochybenie nenapravil ani odvolací súd. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalovanej došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

28. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné než rozsudok odvolacieho súdu z toho dôvodu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

29. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.